

Vagyonvédelmi vállalkozás

Rend tán lesz a jégpályán

Szeptemberben Inspektor néven betéti társaság alakult — jórészt rendőrtisztekből — sokirányú tevékenységet (biztonsági szolgálat, vagyonvédelem, pénzszállítás, adatgyűjtés) jelölve meg szolgáltatásai sorában. Mint a társaság tagjai elmondták: különböző alkalmi megbízásokat teljesítettek már korábban is, de számukra kedvezőbb, ha saját maguk hoznak létre egy társaságot, fölajánlva szolgáltatásaikat.

Nos, — ajánlat és igény — így talált egymásra a betéti társaság és a műjégpálya vezetése. Az elmúlt idényekben sok gond volt a Horgosi úti jégpályán. A legalapvetőbb mondjuk, hogy gyakran nem volt jég — de itt most nem erről van szó, amúgy is a hírek szerint idén jobb lesz a hűtési helyzet, ha az igazi problémák teljesen nem is oldódnak meg. Megoldódni látszanak azonban a további bajok. Az elmúlt években rengeteg volt a lopás, de napirenden voltak a súlyosabb esetek is: verekedés, egyebek. A már említett társaság — úgy tűnik — orvosolni tudja a bajok ezen részét. Szerződést kötöttek, s megkapták üzemelésre a ruhatárat, s tíz forint ellenében kötelezővé tették a használatát. Így viszont felelősséget is vállalnak a betett tárgyakért, s mivel a lelátói öltözködés megszűnt, nincs mit elvinni onnan, nincs arra kárthatva a korcsolyázó — mint tavaly annyian —, hogy cipője híján hazafelé is korcsolyában menjen...

A jégpálya vezetői elmondták, többen kifogásolták a ruhatár kötelező és tíz forintért nyújtott szolgáltatását, de csak így tudták garantálni a felszerelések őrzését. A jegy — így tovább-

ra is húszforintos — árba pedig azért nem építették be az őrzést, mert a kísértéssel nem akartak többet fizettetni, mint amennyi a belépő. Úgy gondolják, a fővárosi 70, a más városokban szokásos 50 forintos jegyárhoz képest Szegeden még mindig olcsó korcsolyázni. Minthogy a csoportok hét közben ötven százalékos kedvezménnyel vehetik a belépőt, ugyanezt a kedvezményt a ruhatárban is megkapják. Az is elhangzott: a még csak pár napos jégidény már igazolta a társaság alkalmazását: nincs lopás, „balhézás” a jégen, s megszűnt a kerítésbérlet, azaz a bemászás is a pályára.

A baráti társaság vezetői pedig arról beszéltek: ma már nem újdonság Szegeden sem, hogy a rendőrség szakemberei vállalkoznak. A jégpályán nem elsősorban az amúgy sem túl jelentős üzleti haszon reményében kezdtek dolgozni, hanem azért, mert úgy gondolják: ha ott megállják a helyüket, az jó reklámja lesz az Inspektor betéti társaságnak. Mind e közben munkahelyükön fontos kikötés: főállásukban munkavégzésüket semmiképp nem gátolhatja vállalkozói tevékenységük.

Ha ezek után még rend is lesz a jégpályán — tiszta haszon mindenkinek. Persze: ha jég is lesz.

B. T.

Tegnap délután kaptuk a hírt: a tavaszi meleg miatt bezárt a műjégpálya, ugyanis a szalámigváry fagyasztógépei ilyen magas hőmérsékletnél nem tudják elkészíteni a jeget. Nyitás: várhatóan kedden.

Fidelio-film készül

Tévéfilmet készítenek Beethoven egyetlen operájából, a Fidelióból. Már megkezdődtek a próbák; a zenei felvételek a Rádió 6-os stúdiójában lesznek december 1. és 12. között. A képet a jövő év júniusában rögzítik. A darabot Szinetár Miklós rendezi, a karmester Erdélyi Miklós, közreműködnek a MÁV Szimfonikusok. Leonóra (Fidelio): Csavlek Etelka, Florestann: Molnár András, Pizzarro: Solyom-Nagy Sándor, Rocco: Gregor József, Marcellina: Bártfai Éva, Jacquino: Muck József, 1. fogoly: Gulyás Dénes, 2. fogoly: Rácz István.

Töserdei kutatás

A Magyar Hidrológiai Társaság szegedi területi szervezete tudományos ülést rendez a szikes vizek kutatásáról, november 27-én, kedden délután 2 órakor a technika házában. A nem kizárólag szakembereinket szóló program keretében Pényes József, Kuti László, Kovács Gábor a Kiskunsági Nemzeti Park természetvédelmi területének földtani és hidrológiai eredményeiről számol be. Az előadás a JATE Földtani és Ökológiai Tanszékének 5 éves kutatómunkáját összegezi.

Ki lesz az új főigazgató?

Rendhagyó főigazgató-választás lesz a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán. A szeptember 19-i összehozott értekezlet ugyanis, melynek az új főiskolai tanács megválasztásának módjáról kellett határozni, úgy döntött, hogy a főigazgatójelölés a korábbi gyakorlattól eltérően történjen. Míg eddig a főiskolai tanács jogában állt a pályázók elbírálása, ezúttal ez a teljes összehozott értekezlet felelőssége lesz. December 10-én, tehát egész kis népszavazás dönt majd, hiszen 403 főiskolai dolgozóról van szó, közülük 236-an oktatók, 81-en hallgatók, 40-en gyakorló pedagógusok, és 40-en nem oktatásban dolgozó munkatársak.

A főigazgatói tisztre szóló pályázatot október 26-án írta ki a Művelődési és Köztudományi Minisztérium; feltételei szerint egyetemi tanár, egyetemi docens és főiskolai tanár pályázhat kandidátusi fokozattal, és természetesen megfelelő felsőoktatási gyakorlat birtokában. Más főiskolák, vagy főiskolai karok vezetésére kiírt pályázatok

Új életet akart kezdeni a volt KGB-ügynök?

(Folytatás az 1. oldalról.)

közölte az állami biztos szerepét betöltő igazgató.

De mi lesz Joseph LaPoint-nel? Tegnap megtudtam: védik. Mármint a család büntette ügyében. Két szegedi ügyvéd, dr. Magyarossy József és dr. Pászti Agnes. Akiiket ügyfelük fölkerít, hogy hozzák nyilvánosságra a következőket: Joseph LaPoint egy éve él Magyarországon, 6 hónapja Szegeden; azelőtt Jugoszláviában élt, még azelőtt Kanadában. 43 éves.

A neve nem J. LaPoint, hanem József Madol,

vagyis magyar származású. Hogy miért választott a valódi neve helyett mást, erről nyilatkozni nem kaptak tőle fölhatalmazást ügyvédek. Azt viszont nyomtatékosan kérte, hogy közöljék: Szegeden nem másba, üzleti vállalkozásba óhajtott kezdeni, s új életet szeretett volna magának berendezni. Nem tagadja, hogy 500 ezer forintos számlát nem rendezett a budapesti Sas Klub Hotelben, amelynek tulajdonosával üzleti kapcsolatban állt, s ezért ropant mód furcsállja a szállodás házaspár mostani magatartását (?). Nekik tudniuk kellett, hogy egy svájci cég fizetni fog, meg azt is, hogy LaPoint, alias Madol úr nagyvonalú gesztussal a tárgyalópartnerei számláit is

hozzácsapta a magáéhoz, így duzzadt az — 500 ezerre.

Az ügyvédek szerint LaPoint—Madol ezt a számlát kiegyenlíti. Hogy miből, s hogy milyen külföldi és magyar bankokkal áll kapcsolatban, erről nem áll módjukban nyilatkozni, „csak” annyit, hogy rendelkezésére áll a Konzervgyár megvásárlásához szükséges összeg. Bátran elmondhatják viszont, hogy LaPoint—Madol

nem is kanadai, hanem amerikai

állampolgár — de kanadai útlevéllel utazott Magyarországra. Jártak már nála (a rendőrségen) a kanadai követségről is, tegnap pedig az amerikai követségről volt látogatója.

A súlyos iratcsomó állítólag arról szolgáltatt majd bizonyítékokat, hogy LaPoint—Madol „magas szinten” kötött teljesen szabályos üzleti szerződéseket magyar és külföldi cégekkel és bankokkal. Rendkívül kiterjedt kapcsolatszerkezere van, különösen a keleti piacokon otthonos. Óriási tételekben vásároltak volna konzervgyári termékeket jövődobeli, szegedi gyáratól — szovjet üzletfelek.

Honnan a kapcsolatai? „Korábban Keleten volt gazdasági tanácsadó, valamint Jugoszláviában, s a Közel-Keleten is dolgozott” — így a válasz.

S még valami, aminek közlésére fölhatalmazta ügyvédek: a DM-ben eddig megjelent írásokat olvasva, azt szeretné, ha a szegediek tudnák, ő valóban virágzó üzleti vállalkozásba akart itt kezdeni; s mivel

puritán személyiség,

nem kérte-igényelte sem a berautót, sem a konzervgyári irodát — az igazgató ajánlotta föl neki. (Igazi erősítette meg Rósa úr. Miután „úgy nézett ki”, hogy egy nagy kaliberű üzlettemberrel bomba vállalkozás jön össze...)

És most a kósza hírek, találgatások, kombinációk: a Magyar Hírlapot tudósító újságíró ügyvédekhez intézett kérdéséből az derült ki, neki információi vannak LaPoint—Madol KGB-s kapcsolatairól; amelyek összefüggnek bizonyos keleti fegyverüzletekkel.

Mindez ismét felszínre dobja azt a legelső kósza hírünket, miszerint Interpol-akció volt az őrizetbe vétel mögött... Meg azt, hogy Jugoszláviából már öt éve kitiltották az új életre vágyó kanadai—amerikai—magyar világpolgárt...

Ugyane jól értesült kolléga próbálta kiszéni a szegedi ügyvédek közül, hogy „elődjük” — mármint a szóban forgó üzlettember — ex-KGB-ügynök—csaló—

zseni—szélhámos—milliomos pesti ügyeinek vívója —

egy magas rangú hazai politikussal

közele rokon kapcsolatban álló ügyvéd lett volna... Fogalmunk sincs — mondták az ügyvédek.

Mindezek után további kérdések adódnak (válasz, persze, nincs): esetleg valóban nemzetközi titkosszolgálatok nemtudni-kicsodájaként szerezte dokumentálhatóan széles körű kapcsolatait ez a titokzatos ember. S kiszállna a buliból (új élet!), ha hagynák? Üzlettel (s „nem mással”) foglalkozna, nem is rosszul, ha konkurrencsei engednék? (Hiszen immáron 15 cégről szól a fáma, amelyek mind ezt a lerobbant vidéki gyárat akarják!) S hogy keveredik ide a politika? Politikai és/vagy gazdasági botránykeltés volt a valódi cél? Vajon tényleg kapott-e minisztériumi telefont a szegedi gyárigazgató? Utasítást színté, hogy tárgyaljon a „kanadai”, elképesztően előnyös vételi ajánlatot tevő „vevővel”?

Vajon ama bizonyos sajtótájékoztatón szóba kerül-e majd egyáltalán enné: a rettentően zavaros, híresztelésekkel agyonfűzött történetnek minden ág-boga?

Sulyok Erzsébet

A hatodikosok és a szovjet himnusz

Szeged egyik gyakorló, tehát végtére is elitnek mondható általános iskolájában a szovjet himnuszt tanulják a gyerekek. Megtanulják, és éneklük. Igyeeksem elképzelni az arcukat, a felénk és emienns kislányok most valahogy zavaros tekintetét, a már csalfábbak kajánkodó viháncolását, az egyszerre csak mutálni kezdő fiúk fejcsoválással kísért bosszankodását.

A szovjet himnuszt tanulják a gyerekek, hatodikosok. Most? Igen, most. Nézek a papírra, ami valahogy bejutott a szerkesztőségbe, elképve forgatom, a gyermeki helyesírás mintha ösztönösen állna ellent ennek az ugyan nem kötelező, de hát mégiscsak sugallmazóan felajánlott „tananyagának”. Hihetetlen a dolog, tehát utána kell járni. Telefonálok először az igazgatónőnek, majd az énektanárnőnek, aki már várja a hívást.

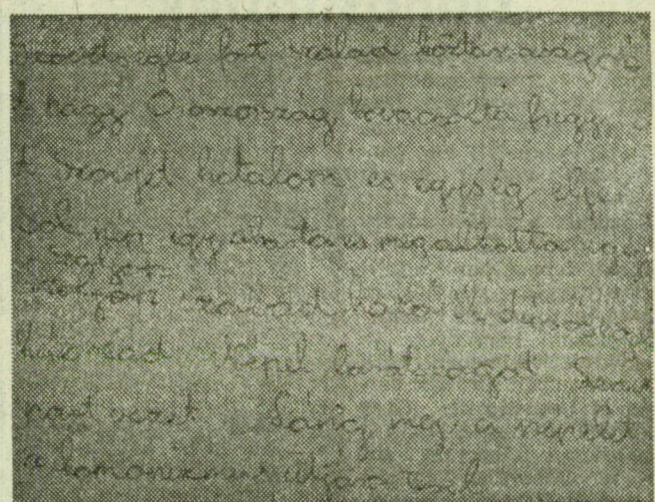
— Igaz, hogy a szovjet himnuszt tanítia?

— Igaz.

— Elmondaná, miért?

— Ez a himnusz is része az általános műveltségnek, a sportversenyeken is ezt játsszák, mi pedig így fejezzük ki a szovjet nép iránti tiszteletünket.

Körülbelül ekképp hangzanak a megfontolt érvek, és hát a tanárnő tényleg komolyan gondolja, hogy ezeknek a mondatoknak

tényleg helye van — helye lehet — egy tízenkét éves gyerek különben sok mindenre fogékony ismerettségében. Annyit megjegyzek mégis, hogy azért ez háborzongatóan komikus, ez a szöveg, úgy, ahogy van, a sok millió áldozat ismeretében. Nekem mégis ez a véleményem, mondja a tanárnő, minek utána nincs mit tenni, elbúcsúzom.

Aztán rámeredek a telefonra, ami piros, akárcsak a megbuktatott otágu csilag színe, és lassan bölögnem kezdek. Mert hisz, bár nem tud róla, mégiscsak igaza van a tanárnőnek. Jómagam, ha például történelmet tanítanék, s éppen a nagy darab keleti szomszéd e századi vérgözs kalandja lenne a téma, minden órán felíratnám a hetessel e mondatokat a táblára. Ott lenne ez az arcpirító és mélységesen cinikus hazugság, miköz-

ben a Gulagról, Kolimáról, vagy Katynról beszélnek. Természetesen többek között. Meg bizonyára azt is megemlíteném, hogy olyan, mint szovjet ember: nincs. Aki pedig nincs, felesleges tisztelni.

Van ugyan Szovjetunió — kérdés, meddig —, de ott nem szovjetek, ellenben lettek, litvánok, oroszok, grúzok, örmények, meg perze magyarok élnek. Népek nagy kohója. Már most, ha valakit tiszteletre kell, hát ők azok. Aki pedig ezek után talál egy szovjet embert, az kap egy ötöt. Szóval, így gondolom én ezt, miközben komolyan féltetni kezdem a tanárnőt. Mert ha a múlt bizonyos jelenségei nem a megfelelő magyarázatokkal kerülnek jól felvilágosult gyermekeink elé, kinevetnek bennünket. És igazuk lesz.

Dal.

(panek)